

 **Parochie
Peerke Donders**

Goirkestraat 68 - 5046 GL Tilburg
Telefoon: 013 - 207 01 27
info@parochiepeerkedonders.nl

 Norbertijnenparochie
Heikant/Quirijnstok

De Schans 122 - 5011 EN Tilburg
Telefoon: 013 - 455 06 63
info@norbertijnenparochiehq.nl

Niets

is

doen

geen

optie

Vredesweek 2025

Gedachten uit parochie
van Norbertijnen en Peerke Donders

In 2025 is het thema van de Vredesweek: **'Niets doen is geen optie'**.
Wanneer we geconfronteerd worden met onrecht en uitsluiting kunnen we niet wegkijken. We moeten actief verbinding zoeken, bruggen bouwen en mensen erkennen in hun volledige menselijkheid. Want vrede vraagt om actie: dus maak, bouw, pleit, doe, eis vrede. Dus stel jezelf en andere de vraag **'Wat doe jij?'** voor vrede

Geloof en wanhoop gaan niet samen

Bij wijze van nawoord

Beste lezer, hopelijk heb je met veel belangstelling en waardering dit boekje gelezen. Duidelijk is wel dat oorlog ons allen raakt en veel bezighoudt. Oorlog veroorzaakt dood en scheiding. Oorlog veroorzaakt eenzaamheid. Daar tegenover zoeken onze schrijvers verbinding. Maar ook: overwinning van het kwaad (in de ander en in zichzelf).

Niets doen is voor niemand een optie.

Als je je laat raken door oorlog en conflicten kun je niet anders dan in beweging te komen: een beweging naar binnen en een beweging naar buiten. Mensen komen tot zelfreflectie: hoe ga ik om met mijn naaste, ook als die me tegenstaat? Sommige mensen komen tot bidden: want Ergens moet en zal er hulp vandaan komen. Anderen klampen zich vast aan goede voorbeelden. We kennen mensen die echte boodschappers werden van vrede, niet alleen met woorden. Onszelf als machteloze opsluiten in onze eigen bubbel: geloof het, er kan zoveel meer. Geloof en wanhoop gaan niet samen. In dit boekje kunnen we lezen dat er veel mensen geloven in het goede en in de verbinding, over eigen grenzen heen. Iemand schrijft: vrede heeft voor mij te maken met het gaan staan in de schoenen van de ander, zijn gedachtengoed, waar hij met zijn geschiedenis vandaan komt. Dat lijkt me iets waarmee we elke dag kunnen oefenen, op weg naar meer vrede.

En dan stap ik ook graag even in de schoenen van allen die hebben meegewerkt aan dit boekje. Veel dank voor de tijd die jullie hebben besteed om je visie en beleving onder woorden te brengen, dank voor alle inspiratie! Dank ook aan Hans Happel en aan Frans Kwantes die van de losse teksten een mooi en leesbaar boekje maakten. Dank aan jullie, beste lezers, dat je open stond voor de verhalen en inzichten van onze schrijvers. Dankjewel allemaal!

Pastorale teams van Petrus Donders parochie en Norbertijnenparochie
Tilburg, september 2025

Niets doen is geen optie Vredesweek 2025

Frank Lemmens,

pastoor Peerke Donders Parochie.

Denis Hendrickx o praem.,

pastor – teamleider Norbertijnenparochie Heikant-Quirijnstok

De Tilburgse parochies van de norbertijnen én van Petrus Donders vragen aan het begin van een nieuw pastoraal seizoen op speciale wijze aandacht voor de vredesweek van medio september. Een aantal willekeurige mensen is gevraagd hun gedachten bij recht en vrede onder woorden te brengen. En dat alles in de hoop dat velen worden aangespoord om het noodzakelijke vredeswerk in woord en daad kracht bij te zetten, indachtig het thema van dit jaar: ‘**Niets doen is geen optie**’.

Als eindverantwoordelijken binnen het pastoraat van onze beide geloofsgemeenschappen willen wij deze oproep van harte ondersteunen, want onze wereld smacht meer dan ooit naar recht en vrede.

Onvrede en onrecht komen steeds dichterbij

Na de Tweede Wereldoorlog was het voor de Europeanen duidelijk: nooit meer oorlog en nooit meer Auschwitz, nooit meer uitsluiting en vijandschap op basis van afkomst, ras en geaardheid. Nu, bijna tachtig jaar later, lijkt dit ‘nooit meer’ steeds vaker uit beeld te verdwijnen. Met steeds minder terughoudendheid profileren volkeren en groepen zich als elkaars rivalen, elkaar verwensend en bedreigend, elkaar minachtend.

Sinds de Eerste Golfoorlog van 1990 en 1991 en de burgeroorlog in Bosnië - Herzegovina van 1992 tot 1995 is oorlog steeds dichterbij gekomen. Letterlijk, dichterbij Nederland, het land waar we wonen, maar ook dichterbij door de mogelijkheden om die gebeurtenissen te kunnen volgen. In 2017 konden we zelfs live zien hoe mensen gebombardeerd werden in Oost - Ghouta tijdens de meest bloedige dagen in de dan zeven jaar durende oorlog in Syrië. In 36 uur tijd vielen er in de belegerde enclave ruim tweehonderd doden en vijfhonderd gewonden, allemaal onschuldige burgers. Enkele jaren later op 24 februari 2022 begon Poetins Rusland een oorlog tegen Oekraïne. Weer anderhalf jaar later zagen wij vrijwel dagelijks in het nieuws

hoe in het vervolg van een bloedige terroristische aanval van de Palestijnse terreurbeweging Hamas op Israëliëse burgers op 7 oktober 2023, het Israëliëse leger een niets ontziende oorlog in Gaza begon. En voortzette. En uitbreidde. Met tienduizenden slachtoffers, ten prooi gevallen aan bommen en kogels, verpletterd onder het puin en slachtoffer van het almaar groeiende gebrek aan voedsel en medicijnen. De strategie van de verschroeide aarde. Dat we het allemaal vrijwel live kunnen volgen, maakt geen verschil.

Terwijl de vorige eeuw de verwoesting liet zien van twee moorddadige wereldoorlogen, de dreiging van een atoomoorlog en een groot aantal andere conflicten, zijn we momenteel triest genoeg in de greep van een afschuwelijke wereldoorlog die in stukjes en beetjes wordt uitgevochten. We weten dat dit geweld dat in stukjes en beetjes plaatsvindt, op verschillende manieren en niveaus, enorm veel lijden veroorzaakt: oorlogen in verschillende landen en werelddelen; terrorisme, georganiseerde misdaad en onverwachte gewelddadige acties; het misbruik dat migranten en slachtoffers van mensenhandel ondergaan; de verwoesting van het milieu. Oorlog schept geen toekomst, stelde Paus Franciscus, oorlog breekt toekomstmogelijkheden af. Op 18 maart 2022 zei hij in een toespraak: 'Een oorlog is altijd – altijd! – een nederlaag voor de mensheid, altijd. Een rechtvaardige oorlog bestaat gewoon niet: die bestaat niet!' Hoe verbinden wij ons opnieuw met de vrede die ons is toegezegd en waarvan ons is verkondigd dat zij onze bestemming is? Het evangelie suggereert door Jezus, die onze vrede is en ons heeft uitgekozen.

In verschillende Bijbelboeken wordt behartigenswaardig over vrede gesproken:

Psalm 55 (vers 5-9)

*Mijn hart krimpt in mijn binnenste,
doodsangst heeft mij bevangen,
vrees en beven grijpen mij aan,
ik huiver over heel mijn lichaam.
Had ik vleugels als een duif,
ik zou opvliegen en neerstrijken,
ver, ver weg zou ik vluchten,
overnachten in de woestijn,
haastig beschutting zoeken
tegen de vlagen van de stormwind.*

Klaagliederen (2, 18-19)

*Roep met uw hart de Heer aan,
houd niet op met wenen,
geef uw ogen geen rust
en geef uw tranen de vrije loop,
dag en nacht.
Roep de hele nacht de Heer aan,
stort uw hart uit als water.*

Vrede vrijheid verdraagzaamheid

Peter Paul J. Doodkorte

*Naast zijn adviserend werk in het sociaal domein en de jeugdzorg is hij een begenadigd schrijver - op zijn blog 'De overkant' deelt hij poëtische mijmeringen die hij *ver-dichtjes* noemt, als een reflectie op alledaagse momenten en emoties.*

De mond vol hebben wij
van vrede en vrijheid
van verdraagzaamheid ook
het denken echter
wil nog niet zo lukken

vrijheid is geen toestand
het is onze positie en stelling
jegens hartstocht en passie
beginnend met wat begrip
ook als die verschillend zijn

Op bestelling krijg je het niet
vrijheid noch vrede
het is noest werken
met aan het aambeeld
het ambacht van verdraagzaamheid

Vrede en vrijheid zijn werkkleding
overalls van verdraagzaamheid
jegens andermens denkbeelden
beginnend met ons lef
elkaar te willen durven vinden

Vrede is geen situatie
het is ons doen en ons laten
ons handelen jegens elkaar
beginnend met de aansporing
van een uitgestrekte hand

Illustratie naar foto van Kelly Sikkema via Unsplash

Telkens weer mogen we verstaan dat vrede ons is toegezegd: 'Vrede laat ik u; mijn vrede geef ik u'. Die vrede is de dragende grond van al onze inspanningen, ons geworstel, vallen en opstaan, - om het goede te doen.

Vrede ontvangen en bidden om vrede zijn onmisbare opties!

Foto Imagine Peace: © Zaur Ibrahimov via Unsplash

Het maakt me boos, verdrietig en machteloos. Wat kan ik doen?

'Niets doen is geen optie'. Hoe klein ook, iets doen geeft me weer grip. En grip is hard nodig in een wereld die soms voelt alsof alles uit je handen glipt. Dus... wat kan ik doen, wat kunnen we als geloofsgemeenschappen doen en waartoe kunnen we elkaar uitnodigen?

Dus... loop ik even naar de buurvrouw, met een tas vol boodschappen. Ik zet een handtekening onder een petitie. Ik begin over vrouwenrechten. Het is allemaal misschien niet groots. Geen mega-actie, geen breaking news. Maar het is iets!

'Niets doen is geen optie', Het klinkt misschien alsof we allemaal groter, harder, zichtbaarder moeten zijn. Alsof echte verandering alleen komt van mensen die zich volledig geven aan de strijd. Maar wat we vaak vergeten, is dat échte vrede gebouwd wordt in het klein. Natuurlijk, we hebben vredesvechters nodig, absoluut. Mensen die met lef, toewijding en doorzettingsvermogen op de barricades staan. Maar als dat het enige beeld is van verandering, dan sluiten we zo veel andere mogelijkheden uit. Want wat we ook nodig hebben - misschien nu nog wel harder - zijn de mensen die eigenlijk liever op de achtergrond blijven. De mensen die denken: 'Wat kan ik nou doen?'

'Niets doen is geen optie' betekent niet dat je jezelf moet verliezen in een eindeloze stroom van protesten, actiegroepen of debatten. Het betekent dat je bewust kiest om niet weg te kijken. Om niet te wennen aan onrecht. Het betekent dat je durft te handelen, juist als het wat ongemakkelijk voelt. Dat je beseft: vrede begint vaak bij iets kleins. We mogen niet vergeten: vrede is niet de afwezigheid van oorlog, maar de aanwezigheid van menselijkheid. En menselijkheid zit in de kleine dingen - de daden die zo gewoon lijken, dat ze juist bijzonder zijn.

Dus, wij nodigen je uit, wij roepen je op, wij dagen je uit: doe iets. Al is het groot, al is het klein, al is het iets. Want het leven is nu eenmaal niet eerlijk en... 'Niets doen is geen optie'.

Vrede zij U

Harry Kiwitz

Harry Kiwitz voelt zich sterk betrokken bij de armoedeproblematiek in Tilburg en was een aantal jaren vrijwilliger bij de Tilburgse voedselbank

Als je iets over vrede wilt zeggen, moet je haast wel beginnen met deze woorden die Jezus van Nazareth vaak uitsprak “Vrede zij U”.

Oorlogen

We maakten deze foto op een Amerikaanse soldatenkerkhof in Noord Oost Frankrijk. Hier liggen ruim 4200 Amerikaanse soldaten gesneuveld in de eerste wereldoorlog. Langs de graven lopend zie je de namen van veelal

jongen mannen uit bijna alle Staten van Amerika. Jonge mannen die hielden een eind te maken aan een bizarre oorlog. Daar wordt je stil van. De stilte van het kerkhof raakte mij. Er hangt een sfeer van eeuwigheid op dit kerkhof. De aandacht voor de graven van de soldaten die 127 jaar geleden stierven ontroert. Natuurlijk komt de vraag van het waarom op. Vaak heb ik gelezen dat deze wereldoorlog niet voorspelbaar was en totaal nutteloos.

‘Niet doen’ als optie

Ine Bertens, (emeritus) pastor

Gepensioneerd pastoraal werkster en geestelijk verzorger, werkzaam geweest in een parochie en een ziekenhuis. Momenteel actief in de Norbertijnenparochie (o.a. als voorganger in zondagsvieringen en uitvaarten). Daarnaast beschikbaar als geestelijk begeleider.

Onder deze prikkelende titel willen nadenken over wat het betekent dat Jezus ons vrede toezegt, en dat we kunnen bidden om vrede.

In de zondagse viering wordt het uitgesproken bij de vredeswens: Heer Jezus Christus, U hebt aan de apostelen gezegd: ‘Vrede laat ik u; mijn vrede geef ik u’ (Johannes 14,27), (...) vervul uw belofte: geef vrede in uw naam en maak ons één. (...) De vrede van de Heer zij altijd met u.

Hier horen we dat we vrede mogen ontvangen. Voorgangers lijken er soms een beetje verlegen mee en maken van deze gave gauw een opgave door te benadrukken dat we moeten werken aan vrede.

Nu is in onze tijd aandacht voor vrede zonder meer urgent. Vrede in Europa is niet langer vanzelfsprekend en ik kan soms moedeloos worden als ik besef hoezeer die vrede bedreigd wordt. En hoe machteloos ben ik dan: is vrede in de wereld niet te groot voor mensenheden?! Ligt het in onze macht, kunnen we er iets aan doen? Is vrede eigenlijk máákbaar?

Dat Jezus ons vrede toezegt, ons zijn vrede gééft, werpt een ander licht op al die vragen. Er komt blijkbaar iets van de Andere kant, vrede komt ook van Godswege.

Het is niet louter maakbaar mensenwerk. Onze menselijke inzet is geworteld in de vrede die ons geschonken wordt.

Wanneer we bidden om vrede, dan vragen we om de bekommernis van God met onze wereld, ons leven en samenleven. We vertrouwen ons toe aan Gods vrede. En we beseffen, dat (wereld)vrede te groot is voor ons. Wanneer we bidden ligt het accent niet zozeer op dóen, of op actie. Het gaat dan meer om ontvankelijkheid, inkeer, bewustwording. Je laten vormen door wat Jezus heeft voorgeleefd. Hij is een betrouwbare gids om zelf mensen van vrede te worden. Dat begint dicht bij huis: in ons omgaan met de mensen om ons heen, met het leven, de schepping. Bidden helpt om het vol te houden, niet moedeloos te worden. Bidden voor vrede is de binnenkant van onze inzet voor vrede.

Grote woorden, kleine daden – vele kleine vredesdaden. In mijn eigen kleine wereldje. In mijn zo hopeloos lijkende Hongarije. In grote, bekende, maar ook in stilte uitgevochten oorlogen van de wereld. Van keukentafels tot conferentiezalen. Overal mensen die almaar op zoek zijn naar dat ene: vrede. Dat zij – dat wij allemaal – mogen beseffen dat onze kleine, aller-

kleinste vredesmomenten, op elkaar gestapeld, voor een grote Vrede kunnen zorgen. Maar dit kunnen we alleen samen bereiken: door onze eigen innerlijke vrede te delen.

logisch

Koos Scheffers,

van parochie-medewerker naar parochie-genieter overgestapt. Zoals 25 jaar geleden van maatschappelijk-werker naar maatschappelijk-genieter, maar wel blijvend betrokken.

Het volk klem zitten tussen leger en zee om wanhopig van te worden... logisch 'vrees niet kleingelovige'.

Oorlogen, klimaatrampen, hongersnoden apocalyptische angstbeelden... logisch 'vrees niet kleingelovige'.

De migranten in de woestijn zonder water en brood vrezend voor hun leven... logisch 'vrees niet kleingelovige'.

De Heer zelf klem tussen eigen volk en bezetter water en bloed zwetend... logisch 'niet mijn maar uw wil geschiede'.

Petrus op de onstuimige golven doodsbang te verdrinken... logisch 'vrees niet kleingelovige'.

Lazarus' zusters ten einde raad over het uitblijven van de Heer treurend aan het graf... logisch 'vrees niet kleingelovige'.

Rond het jaar 2000 dacht ik dat rollende tanks over grote vlaktes geschiedenis was geworden dat dat dit nooit meer zou gebeuren. Maar de mensheid leert niet van het verleden. Thans zijn er negen oorlogsgebieden in de wereld waarbij Gaza en Oekraïne de meeste aandacht krijgen.

Macht, de overtuiging van het eigen gelijk, geld veelal de oorzaken van zoveel ellende, blijven de wereld domineren. Naast de afschuwelijke oorlogen vinden er natuurlijk geweldig goede zaken plaats in de wereld, in landen, tussen landen en door wereldorganisaties. Thans zijn er in Nederland zo'n 250.000 vluchtelingen en wereldwijd 123 miljoen vanwege o.a. armoede en oorlog. Het verlangen naar vrede is zeer groot, Je zult in een van de gebieden wonen, je zult een vluchteling zijn.

Ook in ons land, in onze straat en elke familie is er naast geluk, evenwichtig leven, het doen van goede dingen ook onvrede, gebrokenheid, jaloezie, onafheid, is er klein leed en groot leed. Het verlangen naar evenwicht, goede balans is groot. Onvrede en vrede zijn twee polen die naast elkaar staan. Jezus gebruikt zeer vaak de uitdrukking "Vrede zij met U"

Vrede zij met U en zie hoe ze elkaar lief hebben.

Geen wonder dat "Vrede zij met U" zo'n krachtige groet en wens is in alle wereldreligies. "Zie hoe ze elkaar liefhebben" was een typering van de christenen in het romeinse rijk en dat

werkte zeer aanstekelijk. Geloof, Hoop en Liefde, kernbegrippen in de christelijke religie zijn bronnen van levenskunst, bronnen voor vrede. Verlangt niet eenieder hiernaar?

Kunnen we de wereld door woorden en door daden veranderen? Over vrede praten, voor vrede bidden, kaarsjes aansteken, zingen voor vrede, vergroten van bewustzijn, voelt goed en draagt bij. Vrede doen binnen de vierkante meters, binnen de vierkante km's van ons bestaan werkt aanstekelijk, vergroot de kwaliteit van ons bestaan.

Vergeving en verzoening zijn van groot belang om tot vrede te komen. Een zin uit het 'Onze Vader' vertaald in taal van nu zegt het mooi "reken ons onze tekortkomingen niet aan zoals we die aan anderen ook niet aanrekenen"

Zegen van de God van de vrede

God wordt 'de God van de vrede' genoemd (Romeinen 15:33). Zijn vrede kun je als zegen ontvangen. 'Moge de Heer u zegenen en u beschermen, moge de Heer het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de Heer u zijn gelaat toewenden en u vrede geven.' (Numeri 6:24-26)

Ik geloof dat vrede bereikbaar is!

Mouni Ouedraogo,

48 jaar en vader van een achttienjarige meid. Ik ben geboren in West Afrika (Burkina Faso) en woon sinds 2002 in Nederland. Mijn beroep is verkoopmedewerker.

Ik kan niet als vluchteling spreken over vrede, want een vluchteling heeft een héél andere weg bewandeld om in Nederland te komen dan ik. Maar ik schrijf dit omdat u mij vroeg naar hoe en wat ik over vrede denk. Ik ga mijn best doen maar ik ben gewoon niet gewend om te schrijven. Kijkt u maar of het past binnen de Vredesweek of niet, als het niet kan dan heb ik daar ook vrede mee. Ik ben al blij dat u naar mijn mening vroeg.

Bij vrede denk ik gelijk aan rust in jezelf. Er zijn verschillende vormen van vrede: vrede in jezelf en vrede in de wereld. De tweede vorm is lastig te bereiken zonder de eerste.

Vrede, het lijkt of iedereen naar vrede verlangt maar het voelt of vrede buiten het bereik van mensen valt.

Als kind totdat je volwassenen bent, wens je al vrede. Je bidt, je wenst, je hoopt en je hoort dat andere mensen vrede willen. Via tv, radio, het nieuws

Niets doen is geen optie

Marta Weyters

54 jaar, Hongaarse van afkomst en woont al 26 jaar in Tilburg met haar Nederlandse man en 3 volwassen kinderen. Werkt als senior verpleegkundige en consulent palliatieve zorg in 'Het Laar'

Vrede. Grote woorden, kleine daden, zonder dat de wereld beter wordt. De definitie van een cliënt met dementie op mijn werk. Hmm. Een haarscherpe analyse van een beschadigd brein. Of toch niet?

Voor mij begint vrede bij mezelf. Elke dag opnieuw. Bij het ontwaken in alle rust, of het nu een vroege ochtend van een werkdag is of een luie morgen. Ik zoek naar mijn innerlijke rust. In gebed, in gedachten, in de stilte van het huis. Met deze vrede – als ik de essentie te pakken krijg – begint de dag goed. Ik kan dit gevoel overbrengen naar de mensen die op mijn pad komen: de mensen met wie en voor wie ik werk, mijn gezin, mijn vrienden. En op gezegende momenten, onverwachts en mooi, komt een verrijkt stukje van mijn oorspronkelijke vrede terug. Een knuffel, een gebaar, een woord. Iets wat mij versterkt en inspireert om verder, wijder te gaan. Het lukt niet elke dag. En dat is ook goed te merken. De ontstane onvrede, onrust en boosheid roepen me tot

stilstand. Ga terug, zoek je essentie, je innerlijke rust en begin opnieuw! Breng vrede!

De grote Vrede, de wereldwijde droom, begint bij onszelf. Mensen die bewust rustige, vredige stappen zetten in hun leven, kunnen en willen geen ruzie, onenigheid of oorlog voeren. Als jonge vrouw in Hongarije, ten tijde van de omwenteling, was ik vurig, strijdbaar en vol enthousiasme en hoop. En ik was niet de enige. Wat waren onze drijfveren? Strijdlust, verzet, actie – dat leek de weg naar verandering. Naar de Vrede. Vijfendertig jaar later zie ik, zien wij: nee, dat was het niet. Het bracht ons niet waar we zo naarstig naar op zoek waren. Maar niets doen is geen optie, zo blijkt. Mijn volk lijkt een nieuwe weg in te slaan. Ik hou mijn hart vast. Vijfendertig jaren wijzer en van een gepaste afstand zie ik dezelfde strijdlust, onvrede en hetzelfde verzet dat ons destijds ook motiveerde. Ik hoop voor mijn kleine moederland dat deze keer de echte vrede komt. Vanuit de harten van de mensen.

Naar vrede in de wereld en in de ziel - door overwinning

Viktoriiia Lohvynenko

Viktoriiia geboren in Poltava (Oekraïne). Gestudeerd aan de universiteit van Charkiv. Sinds maart 2022 woonachtig in Nederland. Woont hier alleen. Het gezin van haar dochter woont nu in Oekraïne.

Ik associeer het woord vrede met stilte, rust en een blauwe lucht, met uitbundig kindergelach en een stralende zon, met vrijheid en veiligheid in mijn land. Maar mijn vrede mag niet vernederend zijn. Vrede wordt niet afgesmeekt en niet gratis gegeven. Alleen de overwinning kan vrede brengen in mijn land. Zo is het gegaan én het is goed dat de mensheid heterogeen is. Daarom loopt de weg naar vrede - zeker in onze tijd - via compromis, tolerantie en wederzijds respect tussen intelligente mensen.

Soms denk ik dat de lessen van de Tweede Wereldoorlog niet goed zijn begrepen door latere generaties. Het grote communistische kwaad, dit totalitaire imperialistische mechanisme dat 1/6de van het aardoppervlak bezette, werd niet gestraft en tot inkeer gebracht. En nu plukken we de vruchten, geconfronteerd met een wrede wraakpoging.

Ik zie de uitweg in eenheid, wederzijds respect, begrip voor de gemeenschappelijke vijand en vastberadenheid.

Om de wereld een betere plek te maken, moet je immers soms heel daadkrachtig optreden, het gevaar voor de beschaving moet worden uitgeroeid – dát is de weg naar vrede. Het besef dat ik onder vrienden ben, ondersteunt mij enorm. Maar het is belangrijk dat vrienden ook gelijkgestemd zijn.

*Dit is de laatste oorlog, dit is de strijd
Die de mensheid met wreedheid voert!
Dit is de strijd tussen wil en slavernij,
Het koninkrijk van God zal op aarde komen...*

(Ivan Frankó, dichter en schrijver)

Met deze woorden van een beroemd Oekraïense klassieke schrijver en echte christen, wil ik afsluiten. Mogen wij sterk zijn om deze strijd te winnen en moge er vrede ontstaan – vrede door overwinning.

en in het dagelijkse leven zie je overal mensen die vrede willen, maar het blijft onbereikbaar. Maar we blijven positief. We blijven bidden totdat er vrede komt. *Keep the hope alive.*

Het is helaas wel zo dat door alle negativiteit het gevoel van vrede verstoord raakt. Dat zijn de moeilijke momenten in je leven, als dat gebeurt. Dan zijn het je geloof en je hoop, die je kunnen helpen om positief te blijven. Hoop en geloof zorgen ervoor dat je kan groeien als mens. Het zijn de belangrijkste elementen die je dagelijks helpen. Het zijn inspiratiebronnen, maar iedereen is uiteraard anders en zal andere bronnen van inspiratie vinden, die bij hen passen.

De voordelen van positiviteit zijn aanzienlijk groter dan die van negativiteit. Dat laatste heeft geen enkel voordeel, misschien tijdelijk maar vroeg of laat komt daar altijd een einde aan.

Het fijnste zou zijn als de situatie in de wereld verandert in vrede. Er zijn mensen met verstand die bezig zijn dat te realiseren, dat geeft een positief gevoel. Ik geloof dat in ieder religie er mensen zijn die hetzelfde willen als de meeste andere mensen. Dat is vrede en wie vrede heeft, heeft een positief leven.

Vrede

Riet de Jong-Vermeulen

Ik vind het moeilijk om te verwoorden wat vrede voor mij betekent. Maar ik deel graag dit gedicht van Toon Hermans met u.

*Heer,
hoor mijn kleurloos gebed wordt levende taal.
Vele malen hebt U
Uw vrienden begroet
Met de woorden: "Vrede zij met u"
Zeg het alsjeblijft één keer tegen mij
En nooit meer zal ik angstig zijn
Met Uw vrede in het hart
Is er geen verontrusting.*

Waar denk je aan bij het woord 'vrede'?

Door Ferit Tuglaci,

Docent levensbeschouwing aan Fontys Educatie, 46 jaar en opgegroeid in Tilburg. Studies: theologie en religiewetenschappen.

Ik ga heel erg zweven, maar ik denk aan een fantastische samenwerking tussen alle atomen, planten, dieren en mensen in één ecosysteem. Een geheel dat ik niet kan verklaren en waar ik enorm veel ontzag voor heb. Vrede is harmonie en te-vredenheid. Mijn hoofd, hart en lichaam in evenwicht. Misschien is vrede de meest perfecte staat van alles wat bestaat.

In hoeverre ben je in jouw dagelijks leven bezig met vrede in de wereld?

Ik weet dat mijn bijdrage aan wereldvrede vrijwel niets is, maar uit principe leef ik alsof ik morgen wereldvrede zou bereiken. Waarden als rechtvaardigheid, liefde en vrede zijn zo mooi en waardevol, dat je er je hele leven voor kunt inzetten, zonder ooit resultaat van die inzet te hoeven zien.

Via social media, demonstraties, steunen van goede doelen, mijn werk en mijn relaties probeer ik een hele kleine, bescheiden bijdrage te leveren aan vrede.

Wat verstoort jouw gevoel van vrede en wat helpt je het te behouden?

Mijn gevoel van vrede wordt vaak verstoord door het nieuws: walgelijke beelden van oorlogen en onbegrip tussen mensen. We focussen te veel op wat er slecht gaat. Dan moet ik denken aan dat kinderlied: 'Als ik de baas zou zijn van het journaal'...

Wat helpt, is praten met mensen, zowel bekenden als onbekenden. Ook lesgeven, natuurwandelingen en bidden geven mij rust.

Waar put je hoop uit als je denkt aan vrede?

De geleerde en dichter Mohammed Rumi en zijn bijna-tijdgenoot Franciscus van Assisi. Mensen die vechten voor vrede en bereid waren daar veel voor op te offeren.

Wie of wat inspireert jou om positief te blijven?

Allah, de Koran en filosofen als Socrates en Immanuel Kant.

kan ze bouwen aan haar bestaan? Een huis om samen te wonen. Het werk doen dat ze het liefste doet. Nu lijkt

haar leven op die bloem die gebroken is in de knop.

Vredesboodschappen kun je ook in de Wereldwinkel ophalen

Wereldwinkel Tilburg is een sfeervolle cadeauwinkel in het centrum van Tilburg. Wereldwinkel Tilburg verkoopt producten uit allerlei culturen en landen, die duurzaam, fairtrade, biologisch, ecologisch of gerecycled geproduceerd zijn of in sociale werkplaatsen. De Wereldwinkels bevorderen vrede door middel van eerlijke handel. Door fairtrade producten direct in te kopen van producenten in ontwikkelingslanden, bieden ze een alternatief voor oneerlijke handelsrelaties, die ongelijkheid en instabiliteit kunnen veroorzaken. Door deze handel bevorderen Wereldwinkels duurzame ontwikkeling, vergroten ze de levensstandaard van producenten en creëren ze een rechtvaardiger economisch systeem, wat bijdraagt aan een stabielere en vreedzamere wereld.

Wereldwinkel Tilburg

Nieuwlandstraat 39 - 5038 SM Tilburg - Telefoon: (013) 536 22 26

Wanneer?

Polina

Polina is een jonge vrouw van 25 jaar die met haar dochttertje van 7 jaar en haar moeder aan het begin van de oorlog in Oekraïne moest vluchten. Inmiddels woont en werkt ze in Nederland onder de Richtlijn Tijdelijke Bescherming Oekraïne. In 2022 vluchtte ze weg van haar geboorteplaats Bachmoet en na omzwervingen kwam ze uiteindelijk in Tilburg terecht. Hoewel er bombardementen waren en raketbeschietingen wilden haar grootouders op dat moment in Bachmoet blijven. Haar grootmoeder had op het erf van hun huis een bloem geplant. Straks zou deze groeien en zouden ze de bloemen zien schitteren in mooie kleuren. Gedurende het jaar heeft de familie ook de grootouders kunnen overhalen om weg te vluchten uit Bachmoet, waar de Russen steeds meer verwoesting zaaiden. Haar grootouders zijn toen naar Tsjechië gevlucht.

Wat is vrede in deze situatie? Misschien heeft vrede te maken met een familie die onbedreigd en vrij samen kan zijn. Polina hoopt haar grootouders naar Tilburg te halen om samen in een huis te wonen. Ze verlangt er enorm naar om ze hier te kunnen begroeten en omhelzen. Nu moet Polina nog honderden kilometers reizen om haar grootouders en de rest van haar familie te ontmoeten. Vrede is weer samenzijn als familie, onbekommerd en onbezorgd.

Maar vrede heeft ook te maken met die bloem die haar grootmoeder ooit geplant heeft in Bachmoet aan het begin van de oorlog. Dat je datgene wat je zaait ook kan zien groeien en opbloeien. Polina is een jonge vrouw die bezig was met haar leven in Bachmoet en die dat halsoverkop heeft moeten achter-

laten. Om in een ander land met een andere taal weer helemaal van vooraf aan te moeten beginnen zonder uitzicht of ze hier haar leven weer verder kan opbouwen. Kan ze dat wat ze hier zaait ook nog zien opgroeien? Haar geboortestreek is weg – Bachmoet is voor decennia onbewoonbaar door fosforbombardementen. De gebruiken en tradities uit haar geboortestreek zijn een verre herinnering. De kerk waar ze gedoopt is, is verwoest.

Hoewel ze niet meer in een oorlogsgebied woont is voor Polina vrede toch nog ver weg. Wanneer zal ze met haar familie weer onbezorgd kunnen samenzijn; in gezelligheid hun belevenissen delen? In levende lijve, niet via de smartphone? Wanneer kan ze haar opa en oma weer omhelzen en reizen naar haar vader? En vooral: wanneer

Maakt het voor jou, als het gaat over je kijk op de huidige situatie in de wereld, een verschil of je gelovig bent?

Hoe kan ik antwoord geven op deze vraag zonder arrogant te klinken? Ik zie mijzelf niet als meer of verheven dan iemand die niet gelooft. Maar ik vermoed dat het geloof een fundament is waar je op kunt terugvallen. Hoe laag je ook zakt, je kunt niet lager zakken dan de hand van God (hoorde ik lang geleden een christen op tv zeggen, weet niet meer wie).

Welke boodschap zou je mee willen geven aan mensen die jouw bijdrage lezen?

Wandel vaker in de natuur. Met je geliefden, familie en vrienden. Maar wandel ook met iemand met wie je normaal nooit zou wandelen. Iemand wiens opvattingen en levenswijze je niet deelt. Volgens mij kun je dan verrast zijn door hoeveel je eigenlijk op elkaar lijkt. Vrede ontstaat juist als we mensen die ver van ons afstaan, van dichtbij leren kennen.

Vrede. Dat heb je pas echt als je het samen hebt, allemaal!

Maria Gallo.

Maria is initiatiefnemer van Tira Mi Su, een vrijwilligersorganisatie die in garagebox nr. 337 in de Sibeliustraat te Tilburg Noord, kleding en speelgoed inzamelt en uitdeelt aan mensen in de wijk en omgeving.

Dat ik gelovig ben helpt me enorm

Orkun Baytemir

Vicevoorzitter van de Süleymaniye moskee in Tilburg. 47 jaar jong, getrouwd en vader van twee dochters, trotse Tilburger. Sinds anderhalf jaar vrijwilliger bij de Süleymaniye moskee om de moslimgemeenschap te ondersteunen in het zo goed mogelijk kunnen praktiseren van het geloof.

Vrede is voor mij dat mensen in harmonie met elkaar hun leven kunnen inrichten zoals ze dat graag zouden willen doen zonder de ander te kort te doen. Ik ben er dagelijks mee bezig, omdat ik dagelijks met mijn omgeving bezig ben en daarin geïnteresseerd ben. Op wereldniveau maak ik me best zorgen maar op mijn niveau (het niveau waar ik invloed op heb) zet ik me in voor samen zijn, voor verbinden en voor het proberen iedereen bij te staan die daar behoefte aan heeft.

Egocentrisme stoort mij erg. Dat mensen denken dat iets alleen voor hem/haar of voor hun eigen groep van belang is. Ze kijken niet verder om naar anderen. Deze kortzichtigheid is vaak de reden voor onvrede. Ik probeer door mijn handelen en denken hier niet aan mee te doen en als ik me inzet voor mijzelf of mijn groep, dan probeer ik in mijn achterhoofd andere groepen altijd mee te nemen.

Mijn geloof en zingeving geven me hoop. Hopeloosheid gaat niet samen

met geloven in God. Daarom is er altijd hoop dus altijd een kans van slagen. Ik ben optimistisch. Het glas is altijd half vol.

Ik heb natuurlijk mijn religieuze voorbeelden, maar ik krijg veel energie van kinderen die een hele bijzondere kijk op zichzelf en de wereld hebben, en waar we nog veel van kunnen leren. Dat ik gelovig ben helpt me enorm in het relativeren van wat er speelt en ook in het positief blijven en hoopvol blijven. Ik heb dankzij mijn geloof een houvast én een vangnet dat me veerkracht geeft.

De wereld bestaat niet slechts uit individuen. En discriminatie komt altijd als een boemerang terug. Daarom moeten we altijd in het collectief geloven en collectief blijven denken en doen.

Waar landen elkaar verwoestingen brengen
waar mensengroepen elkaar niet meer verstaan
daar vouwen wij in onmacht onze handen
roepen vertwijfeld God aan.

Goede God
wees bij ons vandaag

Wees bij de mensen
met ogen vol tranen
omdat hun land,
hun thuis niet meer mag bestaan.

Goede God
Schenk uw goedheid aan mensen
die geen licht meer zien,
Schenk hun uw dageraad.

Goede God
Schenk uw vrede
waar mensen zelf geen uitgang meer weten,
dan alleen nog het pad van de haat.

Goede God
breng ons ooit in kwetsbaarheid samen,
breekbaar als brood in Jezus' naam.

#zoekdeverbinding

Beginnen met kleine dingen

Casper Mulders

Casper is 16 jaar en doet mee in de jongerengroep van de Norbertijnenparochie.

Als ik aan vrede denk, denk ik aan rust. Geen ruzie, geen oorlog, maar gewoon leven in veiligheid. Vrede is dat mensen elkaar respecteren, dat je jezelf kunt zijn zonder bang te zijn wat anderen van je vinden.

In het dagelijks leven ben ik er niet altijd mee bezig. Maar soms zie je dingen op het nieuws die je raken. Dan zie je mensen die moeten vluchten of oorlogen die al jaren duren. Op zulke momenten besef ik wel dat vrede niet vanzelfsprekend is, en dat het belangrijk is om erover na te denken.

Wat mijn gevoel van vrede soms verstoort, is als er veel negativiteit is. Online bijvoorbeeld, of als er ruzie is in mijn omgeving. Dat geeft een rotgevoel. Wat mij helpt om weer rust te vinden is muziek luisteren, wandelen of bidden. Ook nadenken over wat er wél goed gaat, helpt me om weer positief te worden.

Ik krijg hoop van mensen die goed blijven doen, ook als de wereld soms hard lijkt. Mensen die helpen zonder iets terug te willen. Of jongeren die opkomen voor wat eerlijk is. Dat laat zien dat er nog steeds veel goeds is.

Geloven helpt mij om met wat meer vertrouwen naar de wereld te kijken. Het geeft me hoop dat er iets is dat groter is dan al het gedoe en geweld. Maar ik denk dat iedereen, of je nou gelooft of niet, kan bijdragen aan meer vrede. Door gewoon goed te zijn voor anderen.

Mijn boodschap aan mensen die dit lezen is: je hoeft niet de wereld te veranderen, maar je kunt wel beginnen met kleine dingen. Een vriendelijk woord, iemand helpen, niet meteen oordelen. Als we dat allemaal wat vaker zouden doen, zou de wereld al een stukje mooier zijn.

Zelfreflectie en afkijken bij anderen

Mia

Dankbare (schoon-)moeder en oma, 69 jaar oud, alt in o.a. het Liturgisch Ad Hoc Koor en HGKK en lector bij de Duynsberg

Bij het woord VREDE denk ik aan rechtvaardigheid, voldoende voedsel voor iedereen, voor elk een goed dak boven het hoofd, goed onderwijs, en voldoende gezondheidszorg, een eerlijke verdeling van werk, vrije tijd en geld, kortom alle mensen wereldwijd TEVREDEN.

Op microniveau ben ik me vooral bewust van mijn eigen onvrede, mijn kritische houding naar mezelf en naar de ander, en streef ik naar een meer tolerante en vergevingsgezinde houding. Dit vind ik allesbehalve gemakkelijk en daarom bid ik om hulp hierbij. Een inspirerend citaat hierbij is: "Wat Gij niet wilt dat U geschiedt, doe dat ook aan een ander niet."

Op macroniveau doneer ik aan organisaties die helpen in noodsituaties, die zich inzetten voor gerechtigheid, armoedebestrijding, educatie, veiligheid en duurzaamheid.

Aan het begin en aan het einde van de dag bid ik 3x; "Moge alle mensen hier in de straat en wereldwijd vandaag/vannacht veilig en gelukkig zijn"...

In weerwil van de werkelijkheid van oorlog, genocide, onderdrukking, uitbuiting, vernietiging en ander geweld... Is dit soms een bidden met de moeder wanhoop? Toch houd ik "stug" vol, denkend aan "Uw koninkrijk kome..." uit het 'Onze Vader'.

Andere dagelijkse gebedsregels ontleen ik aan een gedicht van Hein Stufkens: "moge ik vandaag een licht zijn voor allen die mijn pad kruisen, moge ik vandaag een mantel zijn voor allen die beschutting nodig hebben, moge ik vandaag een lastdier zijn voor allen die gedragen moeten worden".

Ik tracht vrede te vinden en te behouden door zelfreflectie (zie boven) en "afkijken" bij anderen die het in mijn ogen beter doen - Bij mijn kinderen, familie, vrienden, burens - Maar ik lees ook graag over dappere mensen die ooit voorgingen in de strijd voor rechtvaardigheid zoals Mahatma Gandhi, Nelson Mandela, Martin Luther King en recent onze dierbare Paus Franciscus zaliger.

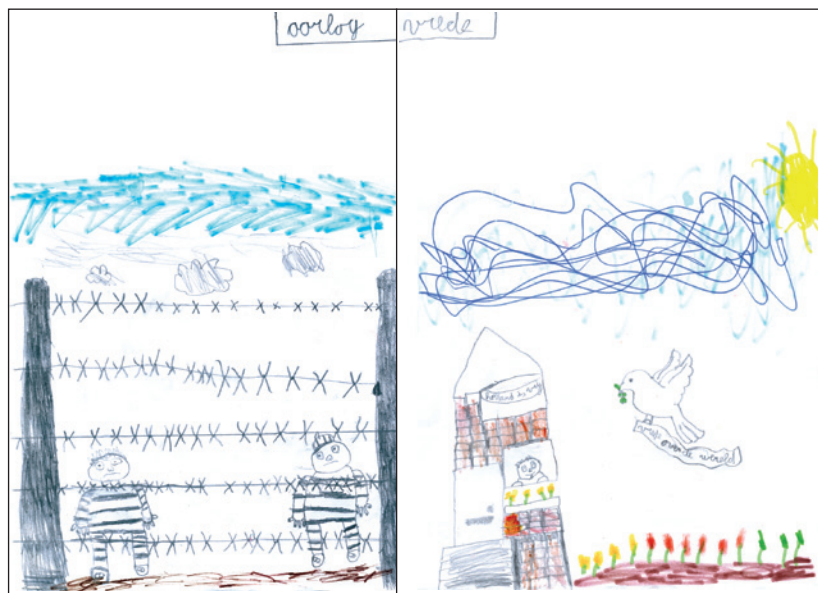
Het dagelijks lezen in de bijbel aan de hand van het Stille Dagboek van Mirjam van der Vegt, helpt me om elke dag positief te blijven. Ook de wekelijkse viering helpt me, evenals het lezen van goede boeken, musiceren, het gezelschap van mijn kleinkinderen Loek en Doenja, én wandelen en fietsen buiten de stad. Zonder mijn geloof in Jezus Christus zou mijn leven richtingloos zijn. Hij is de maatstaf van mijn geweten.

Als ik ver van mijn rust en vrede ben afgedwaald en mijn agenda het toelaat, stop ik koffie, koek en brood, leesbril en krant of boek in mijn fietstassen, en trek er een dag in mijn eentje op uit.

Mijn hoofd kletst ondertussen gewoon door, maar de groene velden en bossen brengen mij uiteindelijk (en soms duurt dat heel lang), terug bij mezelf, bij mijn gemoedsrust en vrede.

Dat vrede vandaag ook jou deel mag zijn.

Tekening: Daan Salimans (10 jaar)

en je niet terug te trekken omdat jij je niet begrepen of gehoord voelt. Het opnieuw leren van de kunst van de dialoog, dat wens ik ons allemaal zo toe. We hebben dat op alle niveaus in onze samenleving dringend nodig. Toen Denis Hendrickx, emeritus Abt van Berne, zo'n twee jaar geleden een brandbrief schreef over het feit dat het parochiebestuur in Tilburg dringend leden nodig had, heb ik me aangemeld. Het was voor mij het moment om in te stappen en iets terug te geven na alles wat de Norbertijnen mij op mijn levenspad hebben meegegeven. Het is mijn bijdrage. En ik ben dankbaar dat ik dit werk mag doen.

Steeds meer raak ik er van overtuigd en put ik hoop uit het feit dat, als we allemaal onze kleine bijdrage leveren, we grootse resultaten kunnen bereiken. Zo ook waar het gaat om het bereiken van

vrede. De meesten van ons zijn geen politici op het wereldtoneel. Maar om zo meer kunnen we voor elkaar krijgen, als we invulling geven aan onze collectieve verantwoordelijkheid. Een sterk voorbeeld daarvan is de menselijke ketting die door 2 miljoen inwoners van de Baltische staten in 1989 werd gevormd. Het was een vreedzame demonstratie voor meer zelfstandigheid los van de Sovjet Unie, waar deze staten toen nog onder vielen.

We zijn verbonden! Laten we deze verbinding gebruiken om iedere dag te streven naar vrede. In kleine dingen, zodat het thema van de vredesweek niet iets is wat je op een banier ziet staan en waar je af en toe aan denkt, maar iets dat we actief, ieder onze eigen verantwoordelijkheid volgend, zoeken!

Voor mij is vrede, respect en begrip.

Anne

Anna, woonde met haar gezin in Cherson (Oekraïne) Was werkzaam als decorateur in een kledingbedrijf. Sinds maart 2022 woonachtig in Tilburg met haar man, kinderen en haar ouders.

In Nederland leer ik in harmonie te leven met mensen van verschillende culturen. Mijn geloof helpt mij hoop

te houden en vriendelijk te handelen, zodat ik stap voor stap de wereld beter maak.

dan doen we heel veel.
Wat ik aan de mensen om me heen zou willen meegeven, is: laten we het niet opgeven. Laten we blijven streven naar vrede in onze wereld, ook in onze eigen woonplaats, in onze straat, in ons huis.

En in ons eigen hart, want daar begint het. Kan ieder van ons vrede hebben met zichzelf?

Niets doen is geen optie

Dr. Andreas van Zoelen

Vice-voorzitter van het bestuur van de Norbertijnenparochie. Musicus en gepromoveerd musicoloog

Dit centrale thema van de jaarlijkse vredesweek kon niet toepasselijker zijn voor ons werk als parochiebestuur van de Norbertijnenparochie! Ik had het grote geluk op te groeien in Tilburg-Noord en zo al op een hele jonge leeftijd in contact te komen met de Norbertijnen aldaar. Als misdienaar zat ik jarenlang vele vieringen bij de Norbertijnen. Zeker de conventsvieringen op zaterdagavond vond ik een feest. Het samenspel van de verschillende karakters en invalshoeken van de verschillende broeders vond ik waardevol. Dit maakte het gevoel van samenzijn, samen ons geloof beleven, oh zo sterk. Als klein kind was ik er van overtuigd dat de broeders steeds in perfecte harmonie samenleven. Zo stelde ik me dat tenminste voor. Later echter realiseerde ik me dat er ook in een klooster-gemeenschap uitdagingen zijn in het

samenleven met elkaar. En dat is voor mij het punt. “Vrede”, waar het gaat om ons dagelijkse, aardse leven, kan geen situatie van immer volledige harmonie betekenen in onze samenleving. Natuurlijk, het is iets om na te streven! Maar wat gebeurt er, als je dingen anders ziet. Als je bij andere, soms heftige emoties over iets voelt waar andere mensen bij betrokken zijn of zelfs aan ten grondslag liggen. Dan kan het lastig worden. Wat ik ook van de Norbertijnen leerde in de vele lessen, is dat de dialoog dan een belangrijk en waardevol werktuig is. Dan kan een, soms toegegeven moeilijk gesprek je uiteindelijk zelfs verrijken. Omdat je contact maakt, en misschien zelfs dingen ontdekt in de zienswijze van een ander waar je zelf zo nooit was opgekomen. En er ontstaan hopelijk oplossingen. Het geeft ook aanleiding

Als je probeert in de schoenen van de ander te staan

Frank de Krom.

Mijn professie is keurmeester Aardappels, Groenten en Fruit.

Ik schrijf dit stukje als parochiebestuurder. Wat ik allemaal verder doe, zie mijn LinkedIn profiel.

Waar denk je aan bij het woord “vrede”?

Ik denk aan mijn gemoedsrust. Ik probeer altijd mijn belofte te houden die ik op jonge leeftijd heb afgelegd. En die is nu met andere woorden geschreven: *“Een scout trekt er samen met anderen op uit om de wereld te ontdekken en deze meer leefbaar te maken. Een scout is eerlijk, vriendelijk en zet door. Een scout is trouw, waardenbewust en zorgt goed voor de natuur. Een scout is behulpzaam en respecteert zichzelf en anderen.”* Vooral de laatste zin is voor mij vrede. Als je probeert in de schoenen te staan die de ander aan heeft, mét zijn gedachtegoed en geschiedenis waar hij vandaan komt, dan kun je hem begrijpen. Degene die tegenover je staat en waar jij mee moet samenwerken of samenleven.

In hoeverre ben je in jouw dagelijks leven bezig met vrede in de wereld?

Mijn gedachten gaan dan uit naar die mensen die onder oorlog en geweld

moeten leven door “gekke” ideologieën die niet te realiseren zijn, of die anderen willen opleggen hoe te handelen en te denken. Ik ga uit van de woorden en daden van het Christendom.

Ik haal mijn kracht uit de periode rond Pasen en de seizoenen. Het afsterven van de planten in februari en maart (de veertigdagentijd na Carnaval; het lijden en sterven van Christus op Goede Vrijdag). In April begint het weer groen te worden. Het is gewoon een feest om dat te zien. Nieuwe blaadjes ontluiken en bloemknopjes komen uit. (Het is dan Pasen: de opleving van Christus) En dan gaan we naar het feest van die ongrijpbare Heilige Geest. Daar halen de meeste mensen zonder dat ze het zich beseffen de inspiratie vandaan. De geest brengt het bijzondere in mensen naar boven. Het gewone, dat wat men als gewoon beschouwd, is vastgelegd in regels. Of dat nou wetboeken zijn of heilige geschriften maakt niet uit. Daar heb je je aan te houden. De geest probeert daar losser mee om te gaan.

Dat zorgt volgens mij voor ruzie of oorlogen. Maar zonder de geest wordt het leven saai en eentonig.

Wie of wat inspireert jou om positief te blijven?

Mijn inspiratiebronnen of voorbeelden zijn Franciscus van Assisi, Peerke Donders en Lord Baden Powell met zijn Scoutingwet.

Ik hoop dat u als lezer van dit stuk een beetje meer begrip en waardering voor mijn zienswijze kan opbrengen.

Je kunt mensen onbedoeld kwetsen

Glenn Silvin en Theo Paulissen over vrede

Theo (80 jaar) was in zijn werkzame leven programmeur, is al tientallen jaren koster in de Lucaskerk, hij woont tegenover de Lucaskerk en is daardoor nog altijd voor vele klusjes te vragen.

Glenn (zeventiger) is ook koster, was in zijn werkzame leven machinesteller, is in 1979 van Suriname naar Nederland gekomen en geeft altijd een bruine duim als hij akkoord is met een voorstel.

Theo: Iedereen wil toch vrede? Het gaat allemaal om hebzucht. En dat gaat maar door.

Glenn: Het gaat om 'denken aan je medemens'; het is allemaal 'ikke, ikke en de rest kan stikken'.

Theo: Maar dat is van alle tijden. Er kwam hier een zilvervloot binnen varen met gestolen goederen van ge-kaapte schepen.

Glenn: In die tijd waren het helden.

Theo: En nu wil Amerika Groenland hebben.

Glenn: Ik moet ook aan de zwartepieten-discussie denken. Zwarte piet zit vast aan het slavernijverleden... Wie moet er nou door een schoorsteen gaan en zich tonen met rode lippen?

Nelson Mandela is mijn grote voorbeeld; hij laat zien dat geweld niet met geweld wordt opgelost. Mandela heeft nooit wraak genomen.

Theo: Mijn grootste voorbeeld is toch Jezus Christus. Die laat zien wat liefde is. Hij geeft zichzelf. God is van altijd en overal. Er is veel meer in het heelal dan

Zolang alle mensen die echt vrede willen, daarnaar blijven streven, is er hoop.

Paul Damen

Ik ben frater Paul Damen en woon in Tilburg. Ik ben lid van het generaal bestuur (internationaal bestuur) van de fraters van Tilburg. Mijn dagelijks werk bestaat uit het onderhouden van contacten met de fraters in binnen- en buitenland, horen hoe het met ieder gaat en ook volgen wat er gebeurt in de scholen en de gezondheidsprojecten waar onze fraters in werkzaam zijn. Daarnaast doe ik diaconaal werk, bijvoorbeeld in parochie De Goede Herder bij Manna (maaltijden voor dak- en thuislozen) op zondagmiddag en in parochie Zalige Peerke Donders bij de inlooplunch.

Bij het woord 'vrede' denk ik aan mijn diepste verlangen dat ieder mens tot zijn recht mag komen. Ik zou willen dat het gewoon was, wereldwijd, dat ieder mag zijn zoals hij is. Dat ieder gerespecteerd wordt, ongeacht herkomst, huidskleur, religie of levens-overtuiging enzovoort.

'Vrede' is een belangrijk woord in mijn leven. Het houdt me elke dag bezig. Ik bid ervoor en zet me ervoor in zoveel als ik kan, dat mensen tot hun recht komen, dat is mijn beleving van 'vrede'. Ik vind dit niet altijd gemakkelijk. De vele berichten over gewapende strijd, over onderdrukking en over misdaden ook in onze straten, roepen de vraag op: zou het wel ooit vrede worden in onze wereld? En toch is mijn overtuiging: zolang alle mensen die echt vrede

willen, daarnaar blijven streven, is er hoop. Pas wanneer wij het opgeven, wordt de situatie werkelijk hopeloos. Ik put dan ook hoop uit de vele voorbeelden die ik om me heen zie: mensen die goed doen aan een ander, die zich inzetten voor de gemeenschap, die niet alleen maar aan zichzelf denken. Gelukkig zijn er veel voorbeelden van. Zulke mensen helpen mij om positief te blijven.

Het katholieke geloof vormt de basis voor mijn leven. Ik ben veel bezig met het voorbeeld van Jezus van Nazaret, dat zo mooi beschreven is in de vier evangeliën. Hij was iemand die vrede bracht en die mensen tot hun recht liet komen. Niemand van ons is zoals Hij, we zijn allemaal onvolmaakte mensen maar als we streven naar het goede,

ZINGEN VOOR VREDE

**BEWAAR DE VREDE NIET MAAR ZING EN DEEL HAAR UIT
SLUIT JE AAN!**

RAAD VAN KERKEN

**ZING MEE OP 18 SEPTEMBER, 16 OKTOBER,
20 NOVEMBER, 18 DECEMBER, 18.30 - 19.15 UUR
VOOR DE SINT JOZEFKERK, HEUVELRING 122**

wij denken. Jezus is een buitenaards wezen voor mij. Onze wereld is zijn tuin. De oogst is groot, want 80% van de mensen deugt wel. Helaas kennen we nu veel dwaze politici die andere mensen buitensluiten. Als je gelovig bent, dan ben je tegenwoordig anders dan de meesten. Want de kerk is nu meer dan ooit een bewuste keuze. Maar de kerk heeft zelf ook fouten gemaakt.
Glenn: Ik heb de kerk weer opgepakt toen ik naar Nederland kwam. Vroeger mochten armen niet voorin zitten, dat was voor de rijken. Nu helpt de kerk mij om te geloven in God, in vrede.

Niet meer zulke hiërarchische verhoudingen: ook een voorganger maakt fouten. We zijn allemaal gelijkwaardige mensen; niemand boven een ander. Om vrede te behouden dienen we verdraagzaam te zijn. Let op wat je zegt.
Theo: Want je kunt mensen onbedoeld kwetsen; je wilt toch geen ruzie? Je moet zelf vrede zijn; hebzucht heeft geen grens. Zie waar je dankbaar om kunt zijn.

Compassie een stem geven

Angèle Spijkers

51 jaar, partner, moeder van 2 uitgevlogen jongvolwassen dames, dochter, (schoon) zus, vriendin, leerkracht, Montessori coach, koorzanger, bestuurslid Beweging van Barmhartigheid, om zo wat rollen te noemen...

“Vrede voor jou, hierheen gekomen, zoekend met ons om mens te zijn.”
Uit een lied van Huub Oosterhuis.

Dit is een schitterend lied waarbij ik vroeger als kind dacht dat de vrede speciaal voor mij de moeite had genomen om in mijn leven te zijn. De vrede in mijn kindertijd was geen vanzelfsprekendheid. Kernraketten en de dreiging vanuit de Russen zorgden soms voor angst. Dat herinner ik me nog goed. Ik was trots dat meneer

Simon van onze basisschool ging protesteren. Na de ontmoetingen van Reagan en Gorbatsjov werd vrede heel gewoon. Ik zat toen in de 5e klas. De angst voor oorlog was toen weg. De vrede was voor mij gekomen. Oorlogen bleven, maar ik voelde me veilig. Hele lange tijd, tot Rusland Oekraïne binnenviel. Laten we eerlijk zijn, mijn dagelijks leven wordt er nog steeds niet door bepaald, maar de vanzelfsprekendheid van de vrede om mij heen is weg. Hoop op wereldwijde vrede heb ik niet,

maar toch durf ik te zeggen dat vrede bestaat. Vrede is voor mij: de respectvolle omgang met de mensen om me heen, de liefdevolle aandacht voor de kinderen waar ik mee werk, de betrokkenheid in het leven van familie en vrienden. Ik kan alleen het verschil maken op mijn vierkante meter en natuurlijk is dat niet altijd gemakkelijk, maar daar zal ik het proberen. Als bestuurslid van de beweging van Barmhartigheid probeer ik ook in deze tijd compassie een stem te geven en als koorzanger van Katharsis zing ik over vrede. Dit combineren we in de Vredesweek met een zangdag. (zie op www.barmhartigheid.nl)

Vanuit geloof durf ik te vertrouwen in de goedheid van de ander. Eigenlijk was dat lied van vroeger zo gek nog niet. “Vrede voor jou”, wensen we elkaar wekelijks toe in de kerk, maar vrede wens ik iedereen toe. “Vrede hierheen gekomen” zingen we en als ik die vrede zo her en der mag ontmoeten dan zie ik die in de ander, in de mensen die ik mag ontmoeten. Vrede is dus echt “Zoekend met ons om mens te zijn”. En heel soms lijkt de vrede te zijn gelukt. Ik kan nog wel wat mensen in deze wereld bedenken waar de vrede ook eens zou moeten proberen te incarneren.

Blijf positief en blijf verbinden

Geert Zweekhorst,

ik ben 26 jaar en werkzaam als IT'er bij een verzekeraar. Daarnaast ben ik al zeker 13 jaar betrokken bij het jongerenwerk in de Parochie Peerke Donders. Eerst als deelnemend lid en daarna als onderdeel van de leiding. Ik doe dat niet alleen vanuit een bepaalde geloofsovertuiging, maar ook omdat ik vind dat elk kind en elke jongere zichzelf zou moeten kunnen zijn en een stem moet hebben. Zeker in deze tijd, waar jongeren steeds meer druk ervaren. Zo hoop ik mijn steentje bij te dragen aan een mooiere wereld!

1. Waar denk je aan bij het woord vrede?

Voor mij is vrede dat je de rust en ruimte hebt om te zijn wie je bent. Dat je geen masker op moet doen, of angstig moet zijn als je jouw ware zelf toont.

2. In hoeverre ben jij in jouw dagelijks leven bezig met vrede in de wereld?

Wellicht minder dan zou moeten. Ik maak me wel zorgen om de huidige situatie in de wereld, ik denk dat iedereen zich daarover wel zorgen maakt. Maar ik weet dat mijn invloed minimaal

is. Ik leef niet dagelijks in angst, maar ben me wel bewust van wat er speelt.

3. Wat verstoort jouw gevoel van vrede en wat helpt om vrede te behouden?

Onrust is in mijn ogen een enorme stoorzender voor vrede. Onrust zorgt ervoor dat mensen gekke dingen gaan doen. Ik denk dat een rustige situatie, waar dan ook, enorm zou bijdragen aan het gevoel van vrede.

4. Waar put je hoop uit als je denkt aan vrede?

Ik put hoop uit de kleine dingen in het leven. Dat ik rustig naar mijn werk of de sportclub kan gaan zonder dat ik daar wordt aangesproken, tegengehouden of aangekeken. Daarnaast zijn er ook veel mensen, met meer invloed, bezig met vrede creëren.

5. Wie of wat inspireert jou om positief te blijven?

Voor mij is dat heel simpel. Ik denk aan de mensen die ons ontvallen zijn, en de mensen die nog komen gaan.

In het verleden is alles goed gekomen en keurig doorgegeven aan ons. Dát is nu ook onze taak, dat zijn we aan hen verschuldigd. En dat doe je voor de toekomstige mensen. Zij moeten ook een mooie plek hebben op aarde. Voor mij is dat een goede reden om positief te blijven, zelfs in moeilijke periodes zoals nu.

6. Maakt het voor jou een verschil - als het gaat over je kijk op de huidige situatie in de wereld - of je gelovig bent. Kun je dat uitleggen?

Ik snap dat geloof altijd een dingetje is geweest. En dat zal wel zó blijven in de wereld van vandaag. Maar tóch houd ik er aan vast. Voor mij helpt het geloof in moeilijke momenten, door te denken dat er meer is dan alleen dit leven, dan alleen deze aarde. Dat zal me altijd net dat extra duwtje in de juiste richting geven.

7. Welke boodschap zou je mee willen geven aan mensen die jouw bijdrage lezen?

Blijf positief en blijf verbinden. Samen zijn we sterker en stiekem hebben we meer gemeen dan je op voorhand denkt! Zolang we blijven verbinden, zal er geen kloof ontstaan die ons uit elkaar drijft!

Foto: © via Pixabay.